

[Waldorff]

være stærke nok til at kunne skrabe til sig, og så giver de i øvrigt pokker i specialarbejderne og de offentligt ansatte.

Ellers er det mest karakteristisk, at nu også de mest partitro blandt LO-bosserne er blevet skrupforvirrede og mest af alle Thomas Nielsen. Han er blevet vidt og bredt omtalt for sin tordnende kritik imod regeringen, og dagbladet Information, som altid er på farten i sin søgen efter venstresocialdemokratiske idoler, har identificeret Thomas Nielsen med Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og en mulig alternativ socialdemokratisk krisepolitik.

Men hvad er det egentlig, Thomas Nielsen har sagt? Han har understreget, at den socialdemokratiske krisepolitik fra krisens start til og med virkningerne af majforliget betyder en sænkning af reallønnen med 20 pct., og han har understreget, at regeringens perspektivløse og arbejdsløshedsskabende politik kører videre, men det, der er virkelig interessant, er, hvad Thomas Niensens alternativ er. Det er kun én ting: overskudsdeling som start på en eller anden ØD-ordning. Hvis bare regeringen havde tilføjet ØD eller overskudsdeling til alt det øvrige makværk, havde det været i orden med Thomas Nielsen. Thomas Nielsen var den første til at påpege, at hvis man skulle have overenskomstforhandlingerne til at glide let, skulle man bare tilføje overskudsdeling – den overskudsdeling, som Thomas Nielsen selv har påpeget og understreget ikke koster arbejdsgiverne én krone.

Det er sandelig et alternativ. Det er et sidste halmstrå til en mere socialdemokratisk profil, som man prøver at få presset ned over hovedet på arbejderne.

Hvis det også lykkes nu for Thomas Nielsen at få forhandlingerne om overskudsdeling ind i overenskomstforhandlingerne, sådan som han prøver på, og hvis det skulle give resultater, vil det efter VS' mening være endnu værre, end hvis man undværede det. Det eneste, der er værre end en handlingslammet og desillusioneret arbejderklasse, er en arbejderklasse, som er lammet, som ikke tror på sine egne krav, og som så oven i købet bliver offer for et nyt klassesamarbejds-kneb, som skal vække loyalitet mod arbejdsgiverne.

Men tilbage til vores strålende regering. Regeringen har forhandlet med A. P. Møller

i nu over et halvt år om ændring af koncessionen på den danske undergrund. Regeringens udspil var under al kritik, og præcis som ventet var DUC hverken til at hugge eller stikke i.

Derfor måtte man have forventet, at åbningstalen indeholdt et klart bud på, hvordan regeringen havde tænkt sig at det danske samfund skulle sikre sig fuld kontrol med sine egne energiressourcer. Selv bredt i socialdemokratiet har man erkendt, at det er fuldstændig uholdbart, at samfundet ikke kan regne med Nordsøressourcerne i den langsigtede energiplanlægning, og at det er fuldstændig uacceptabelt, hvis de danske oliemilliarder ender i lommerne på private energimonopoler. Men der kom ikke noget svar fra statsministeren, og det er efter vores mening er klar skandale.

Vi har bemærket, at dele af offentligheden fortolker statsministerens udtalelser om forhandlingerne med DUC og målet med dem mere positivt, end vi har fortolket dem, og derfor vil vi, inden vi fremturer, prøve mere præcist at få at vide, hvad det egentlig er, statsministeren har sagt.

Når statsministeren sammenligner regeringens mål i forhandlingerne med de koncessioner, som eksisterer i Norge og England, er det så meningen, at det koncessionssystem, man tilstræber, skal gælde generelt for Nordsøen, altså også for de områder, som A. P. Møller har tænkt sig at bevare, eller skal det kun gælde for de områder, som man efter 1976-aftalen skal afgive til den danske stat? Det vil vi gerne have at vide.

Et andet spørgsmål. Når statsministeren i TV-Aktuelt sagde, at det ikke kunne accepteres af regeringen, at oliemilliarderne endte hos koncessionsindehaverne, betyder det så, at man i de nuværende forhandlinger også forhandler prisspørgsmål og beskatningsspørgsmål? Det vil vi også meget gerne vide. Eller betyder det alternativt, at regeringen, som jo altså ikke accepterer, at disse penge havner hos A. P. Møller, har tænkt sig gennem f.eks. lovindgreb at sikre, at det ikke bliver tilfældet? Jeg mener, vi må have et svar på de spørgsmål, hvis statsministeren vil tages alvorligt i forhold til forhandlingerne med A. P. Møller. Vi vil finde det fuldstændig uacceptabelt, hvis vi endnu en gang ikke kan få et svar, fordi man henviser til, at forhandlingerne stadig væk løber. I forvejen er